

des Side, men ogsaa fra de overordnede, og det bliver sikkert ikke tilstrækkeligt belyst, før Offentligheden kommer til at sende sine Solstraaler ind over det, før faa vi ikke det sande Billede. Det er rigtigt, at der har været nedsat en militær Straffelovskommission; afdøde Auditor Aage Duus var den, som vistnok udarbejdede det væsentlige af den Betænkning, som blev afgiven derfra. Det, at der forelaa 3 forskellige Forslag fra denne Kommission, forekommer mig ikke at være en saadan Ting, at det kunde afskrække den højtærede Konsejlspræsident fra at indbringe et Forslag her i Tinget. Enten kunde den højtærede Konsejlspræsident indbringe et af disse tre Forslag, det han syntes bedst om, eller ogsaa kunde han efter at have gjort sig bekendt med alle tre Forslag tage det, som han syntes var bedst, ud af alle tre og maaske netop ved Sammenplukning lave os et særlig godt Forslag. Jeg vil udtale Ønsket og Haabet om, at vi i en meget nær Fremtid maa faa at se her i Tinget et Forslag til en Reform af vor militære Retspleje.

Sabroe: Det er nogle Bemærkninger af min Meningsfælle, det ærede Medlem for Helsingør (Chr. Rasmussen), der give mig Anledning til at sige nogle Ord i denne Sag. Det ærede Medlem, der er Ordfører, strejfede i sin Tale en Dom, der er bleven fældet ved Krigsretten i Aarhus over en Sergent Sørensen, der havde overfaldet en Medarbejder ved „Demokraten“. Disse Bemærkninger fra Ordførerens Side give mig Anledning til at komme nærmere ind paa denne Sag, fordi den er saa overordentlig illustrerende og betegnende for den Forskel, der gøres, hvor det drejer sig om Overtrædelse af den militære Straffelov, eller Straffeloven i det hele taget, eftersom de begaas af menige eller af overordnede. For øvrigt skulde det jo egentlig i denne Sal synes ret overflødigt at gøre opmærksom derpaa. Da Venstre var Oppositionsparti, hændte det jo ikke een, men mange Gange, at man fra Venstrepartiets Side lod sine fremtrædende Mænd rette Forespørgsler her i Salen angaaende Domme, der vare meget mindre graverende end de Domme, der have givet os Anledning til at fremsætte Forespørgslen til den højtærede Forsvarsminister. Jeg husker meget vel de Debatter, der have fundet Sted angaaende disse Forespørgsler. Jeg erindrer saaledes, at de vedkommende Krigsministre næsten altid have været i Stand til at fremsætte

nogle Oplysninger om de dømtes Liv og Færden, som have stillet dem i et mindre flatterende Lys. Da nu den højtærede Forsvarsminister i Dag tog Ordet, forekom det mig, at han gjorde for meget ud af dette, at han for stærkt drog denne Side af Sagen frem. Jeg vil gerne til den højtærede Forsvarsminister i Anledning af hans Oplysninger om de dømtes Færd, om deres hele Optræden og Opførsel, om deres Drikkerier o. s. v. sige: Hvis man gav sig til at ransage og undersøge grundig, som man har gjort i dette Tilfælde, de overordnede, Officerernes og Underofficerernes Optræden, saa tvivler jeg om, at mange af dem, der nu gaa for at være ansatte og agtbare og ikke have været dømt indenfor Hæren, egentlig vilde kunne staa for en saadan Undersøgelse. Nu har man i dette Tilfælde valgt at gaa til Bunds i Sagen, og vi have faaet alt at vide, der kunde tjene til at belyse de dømtes Lyder. Vi have ikke hørt et eneste Ord i modsat Retning, vi have intet faaet at vide fra den højtærede Forsvarsminister om, hvad deres Arbejdsgivere, deres Kammerater i det civile Liv have ment om dem, hvad Hustruen har ment om en af de dømte, om deres Familieliv o. s. v. Alt dette vide vi aldeles intet om, vi have blot faaet Reversen af Medaillen for de dømtes Vedkommende.

Nu ønsker jeg gerne i Anledning af, at den højtærede Forsvarsminister har givet disse Oplysninger, at gøre opmærksom paa, hvorledes det forholder sig med den Sag, som lige blev strejffet af den ærede Ordfører. Det er nogle Uger siden, at en af „Demokraten“ Medarbejdere i Aarhus, en ung Mand ved Navn Schmidt, paa Gaden blev overfaldet af en Sergent Sørensen. Jeg gør udtrykkelig opmærksom paa, at den vedkommende Sergent i Krigsretten oplyser følgende: at han en Dag var kommen op paa Aarhus Politistation, der havde set vor Medarbejder Schmidt og da havde besluttet sig til, naar Lejlighed gaves ham, at hævne sig paa bemeldte Schmidt. Det er altsaa med Overlæg, med fuldt Overlæg, at han senere overfalder vor Medarbejder. I Krigsrettens Dom hedder det om dette Overfald — med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse det —: „Lørdagen den 21. Oktober d. A. henimod Kl. 11 kom tiltalte, som var iført Uniform, alene ind i et i Banegaardsgade beliggende Concertlokale, hvor han saa, at foranmeldte Schmidt var til Stede. Tiltalte besluttede saa om muligt at udføre sin Hævn ved at tildele